

jeg bagved det skinter en vis Sympati for Forslaget. Til mine Meningsfæller skal jeg kun sige dette, at vor Opfattelse af Sagen ikke er bleven forandret ved de Udtalelser, der ere fremkomne, men at vi nu som før se Nødvendigheden af, hvad der her søges bevilget, altsaa Nødvendigheden af, at det Endringsforslag vedtages, som Flertallet af Udvalget har tilladt sig at stille.

Brandes: Jeg er nødsaget til at sige nogle Ord endnu. Jeg maa jo antage, at den Belysning, jeg har givet af Sagen, har en vis Betydning, siden den ærede Ordfører gentagne Gange har udtalt sig, og den ærede Formand for Udvalget (Dusen) er kommen ham til Hjælp, medens der dog ikke har været andre end mig, der paa dette Tidspunkt have gjort Modstand mod disse Forslaget og Endringsforslaget. Endelig have jo Ministrene udtalt sig, og da vi nu ere stiftede om og ere vendte tilbage til den tidligere Indenrigsminister (Singerlev), der er her til Stede, er der jo Mulighed for, at vi kunne faa endnu en æret Minister til at udtale sig om denne Sag. Dette viser, at Forslaget har antaget Dimensioner, som gør, at jeg endnu skal tillade mig nogle Ord. Jeg skal indskrænke mig til, hvad der er fremkommet af nyt, og ikke dvæle ved det rent personlige. Jeg vilde gerne, hvis det var muligt, have nogen Forklaring af de forskellige Talere paa noget, jeg ikke forstaar. Spørgsmaalet om den ny Departementschef under Indenrigsministeriet forstaar jeg, der kommer nu en saadan Mand og faar sin Departementschefsløn. Men jeg forstaar ikke, hvorledes der skal forholdes med Assistenterne. Dette Spørgsmaal synes jeg, ligger for, om Meningen er den, at man vil befri nogle af Assistenterne for de Arbejder, de i dette Øjeblik foretage sig, eller lønne dem højere. Det forekommer mig, at de forskellige Ordførere for denne Sag udtalte sig ret forskelligt om dette Spørgsmaal, thi den ene Minister, som nu ikke er til Stede, sagde, at han sætter Pris paa eller ønskede, saa vidt jeg forstod ham, vel at befri Assistenterne for Arbejde, men ikke at lønne dem højere; det var der ingen Nødvendighed for, thi jo mere Arbejde han tog fra dem, desto mere passende blide Lønningerne i Øjeblikket. Hvis de kun har en Kontortid af 3—4 Timer og Hjemmearbejde — og det er Meningen med Lovforslaget at befri dem for Hjemmearbejdet — saa vilde det ogsaa være højt underligt paa en Gang at tage Hjemmearbejdet fra dem og samtidig at lønne dem højere. Nu hører jeg ogsaa den ærede

Ordfører sige, at de Herrer lønnes for lidt; det er et Punkt, som er meget væsentligt at indlade sig paa, thi det maa altid tages i Betragtning, at naar de Herrer selv søge til og ønske dette Arbejde og i længere Tid gaa i Ministeriet som Assisterter, er der en Mulighed for, at de finde Lønnen nogenlunde passende til Arbejdet. Er nu Meningen altsaa at lønne dem saaledes, at de kunne ofre deres Tid for Ministeriet, staa vi over for den anden Side af Alternativet, saa opnaar den ærede Indenrigsminister jo ikke det, han vil, nemlig den altsidige Uddannelse af Assistenterne, som han anser for ønskelig. Altsaa der er nogen Mangel paa Sammenhæng imellem, hvad der siges fra de forskellige Sider. Der spørges baade fra den ærede Minister og den ærede Ordfører, hvad jeg ønsker til Bevis for, at de Herrer i Ministeriet ere overbeholdte, og om jeg ikke var tilfreds med de statistiske Data. Nej, det er jeg ikke og det af den Grund, at jeg tror ikke, de bevise noget. Hvis der f. Eks. hyppigt kommer Ting frem af samme Art, som behandles meget ensartet, og som maatte kunne besvares med enslydende Skrivelser, saa tror jeg ikke, disse Skrivelser volde saa stort et Arbejde. Dette med de mange Skrivelser, der indgaa og udgaa, imponerer mig ikke. Det er noget, enhver, der har med Sligt at gøre, ved ikke kræver saa lang Tid. Man kan skrive en Mængde Breve paa en Dag, det kommer an paa, hvad der skal staa i dem. Skal det være meget lange og indviklede Breve er det en anden Sag, men hvor det kun gælder korte Forretningsafgørelser, saa ved enhver, der har med Kontorarbejde at gøre, hvad det betyder. Jeg har set udtalt i Biografisk Leksikon, som man jo har Lov til at citere her i Rigsdagen, hvilken enorm Mængde Skrivelser et æret forretningsførende Medlem for Højre udfærdigede Aaret rundt. Man kan deraf se, at naar man er lidt vant til den Slags Arbejde gaar det hurtigt, og hvis de Herrer i Ministeriet ere vante til det Arbejde og have været ved det i mange Aar, skulde jeg tro, at dette med Skrivernes Antal ikke har meget at sige. Naar der er Spørgsmaal om, hvorledes jeg da vil have Bevis ført for, at det er umuligt at komme igennem med det, man har, saa vilde jeg slet ikke have det bevist, men det, der skulde bevises, det var, at man ikke kunde skaffe den fornødne Arbejdskraft med den Dydighed, der fordres i Ministeriet. Men jeg ved ikke noget om, at man ikke har tilstrækkelig Tilgang til de Embeder. Jeg tror, der er nok af juridiske Kandidater, desværre altfor mange, og jeg ønsker ikke, at man ved at oprette ny Embeder skal bringe